

LBRIS

We know
books

SFÂNTUL
DIMITRIE AL ROSTOVULUI

Lâna înrourată

*Minuni ale Maicii Domnului și
cuvinte de învățătură*

Traducere din limba rusă
Adrian Tănăsescu-Vlas

editura
Σοφία

București

Cuprins

Către cititor	9
Predislovie la cărticică	11
Roua dragostei	15
Roua ocrotirii	25
Roua mângâierii pelerinilor	35
Roua tămăduirii	47
Roua înfricoșării vrăjmașilor	57
Roua luminării minții	69
Roua izbăvirii de lacrimi	81
Roua izbăvirii de legături	91
Roua puterii care îi chinuie pe chinuitorii cei nevăzuți	101
Roua izgonirii duhurilor rele	107
Roua îndreptării oamenilor	117
Roua căderii dracilor	125

Roua vederii orbilor	131
Roua bucuriei celor necăjiți	139
Roua cercetării celor bolnavi	145
Roua acoperământului și ocrotirii celor neputincioși	151
Roua binefacerii	159
Roua căutării cu milostivire	165
Roua ocrotirii orfanilor	171
Roua nădejdiei celor ce și-au pierdut nădejdea . .	179
Roua milostivirii	185
Roua milosârdiei	191
Roua adăpostirii celor înviforați	197
Roua învierii	207
Rugăciune	217

*A lânii rourate a Preacuratei Fecioare Maria
roua cea făcătoare de minuni a harului,
careia de la icoana ei făcătoare de minuni izvorăște*

De la tine rouă a căzut,

Roua dragostei

Pe aceasta Preacurata Fecioară cu lacrimi mai
presus de fire de la icoana sa în chip minunat o
a arătat.

*Și eu asupra a tot neputinciosul am plâns,
suspinat-am văzând om în nevoie¹.*

Minunea întâia

În împărăția prealuminatului Domn, Împărat
și Mare Cneaz Alexie Mihailovici, a toată Rusia
Mare, Mică și Albă singur-stăpânitor, ținând tro-
nul arhieriei în Cernihiv preasfințitul domn pă-
rintele Lazăr Baranovici, pravoslavnicul arhie-

¹Iov 30, 25.

piscop al Cernihivului, Novgorodului și a toată Miazănoaptea, în anul 1662 de la Nașterea lui Hristos, în luna aprilie, în mănăstirea Sfântului Ilie, igumen fiind Zosima, din ziua a șaisprezecea până în ziua a douăzeci și patra a plâns în biserică icoana Preacuratei și Preabinecuvântatei Fecioare Maria. La această minune tot norodul cetății Cernihivului cu mare spaimă căuta.

Omilie

Când a fost înrouată lâna lui Ghedeon, prin aceasta mai-'nainte s-a însemnat dragostea lui Dumnezeu față de oameni, pentru carea Cuvântul Tatălui S-a întrupat din Fecioară: *Că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pre Fiul Său Cel unul-născut L-a dat*¹.

Dar când icoana Preasfintei Fecioare cu lacrimi s-a înrouat, în aceasta ce semn se vedea? Nu altul decât semnul dragostei ei față de noi – iar că lacrimile slujesc drept limpede vădire a dragostei, îndată îți voi descoperi acest adevăr.

A plâns Iisus asupra lui Lazăr; văd iudeii lacrimile Lui, și ce spun? Despre dragostea Lui pentru Lazăr povestesc: *Iisus a lăcrimat; deci, ziceau iudeii: „Uită-te cum îl iubea pe el”*². Așijderea și prietenii lui Iov, văzându-și prietenul iubit

¹ Ioan 3, 16.

² Ioan 11, 35-36.

acoperit de bube din cap până în picioare, *strigând cu mare glas, au plâns*¹.

De aici să cunoști și pricina lacrimilor Preacuratei Fecioare: plânge asupra noastră, fiindcă ne iubește și, văzându-ne putrezi de bubele fărădelegilor și zăcând în mormântul năravului celui rău și cu totul morți de acum cu sufletul, împreună-pătimeste cu noi, vărsând lacrimi ca Iisus asupra lui Lazăr și ca cei trei prieteni asupra lui Iov.

Căci, cu adevărat, prin faptele cele rele ne asemănăm lui Iov, celui ce putrezea, și mortului Lazăr: Iov pe gunoi, Lazăr în groapă zăcea, iar noi în păcate! Fiecăruia dintre noi îi strigă nevoia: „Cu totul sunt ținut de patimi nemăsurate și în așternutul răutăților zac!” Zăcem și nu ne ridicăm, precum a spus despre noi Sfântul David: *Căzut-au toți cei ce fac fărădelege, împinsu-s-au afară și nu vor putea să stea*². Și noi nici măcar nu ne îngrijim de scularea noastră, precum este scris: *Când ajunge cel necinstitor la adâncul relelor, disprețuiește*³.

Iov era încă viu, pe când Lazăr era de acum chiar mort. Și noi, când, din neputința noastră, păcătuim, însă dorim să ne pocăim, atunci suntem abia vii, abia ne simțim pe noi înșine; dar

¹ Iov 2, 12.

² Psalmi 35, 13.

³ Parimii 18, 3.

când ajungem în deprinderea păcatului, atunci suntem deja morți cu sufletul, fiindcă nu putem fi vii fără harul lui Dumnezeu, care e luat de la suflet din pricina păcatului.

Precum viața trupului este sufletul, tot așa viața sufletului este Dumnezeu; și precum trupul fără suflet mort este, tot așa și sufletul fără Dumnezeu. De aceea a zis Fericitul Augustin: „Mulți au suflete moarte într-un trup viu.” Și Sfântul Theofilact, dimpreună cu Sfântul Gură de Aur, așa grăiește despre bogat: „Încă fiind el viu, sufletul lui era îngropat în el, și ca pe un mormânt purta trupul său.”

Și nu este de mirare că Fecioara plânge asupra noastră ca asupra unora ce abia mai sunt în viață ori sunt de acum cu totul morți. Maica Vieții nu voiește să ne vadă morți, ci vii. *Eu, zice, nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă și păcătosul din calea sa și viu să fie¹.*

Și văduva din cetatea numită Nain își plângea fiul mort, și lacrimile ei nu au fost zadarnice: văzându-o, Domnul S-a milostivit de ea.

În deșert nu se varsă nici lacrimile calde ale Mariei: pentru lacrimile ei, Domnul Se milostește de norodul cel creștinesc, lasă fărădelegile norodului Său, le acoperă toate păcatele, îmblânzește toată mânia Sa, Se întoarce de la mânia

¹ Iezechiil 33, 11.

iuțimii Sale, ne învie, fiind noi de acum morți, prin darea harului Său și ne dă Maicii Sale spre ocrotire.

O, putere a lacrimilor Mariei!

Învățătură despre purtări

Icoana Preacuratei Fecioare plânge – de ce? Ca tu, omul, icoana lui Dumnezeu, să te deprinzi să nu mai râzi. Vai celor ce râd! Lumea aceasta este vale a plângerii – cum să râzi în ea? *Râsul vostru în jale să se prefacă și bucuria în posomorâre*¹.

Aici să plângi, ca dincolo să te bucuri, și bucuria ta nimeni nu o va lua de la tine.

Să plângi pentru păcatele tale, și te vei curăți, pentru că – precum dă mărturie cuviosul mucenic Petru Damaschinul – nu este curățire fără plâns. Nu poți albi fără apă pânza înnegrită – tot așa nici păcatele nu le poți spăla fără lacrimi calde, pe când lacrimile îl vor albi și pe un arap.

Față de arăpoaică avea femeia păcătoasă, fiindcă scris stă despre păcătoși la prorocul Ieremia: *Întunecatu-s-a mai mult decât spuza chipul lor*².

Uită-te însă cum s-a făcut prin lacrimi mai albă decât zăpada – a plâns la picioarele lui Hristos și a auzit: *Iartă-se păcatele ei cele multe*³...

¹ Iacov 4, 9.

² Plângerea Ieremiei 4, 8.

³ Luca 7, 47.

Nimic nu e atâta de plăcut lui Dumnezeu ca lacrima celui ce se căiește. Bun este postul, dar câteodată... *Nu acest post am ales Eu, zice Domnul*¹. Bună e rugăciunea, dar câteodată nici aceea nu e fără cusur: *Rugăciunea lui să fie întru păcat*². Bună este și milostenia, dar nici în ea nu e nădejde tare: *Și de voi da toată averea mea, nici un folos nu am*³.

Doar lacrima de frângere a inimii înaintea lui Dumnezeu e fără prihană: *Inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi*⁴.

Cine nu știe de Iosia, împăratul Ierusalimului? Pomenirea lui este, cu adevărat, vrednică de laudă: pe idoli i-a sfărâmat, altarele lor le-a stricat, jertfelnicele de pe înălțimi le-a surpat, pe idoleștii preoți i-a junghiat și oasele lor le-a împrăștiat: asemenea râvnă pentru Dumnezeu a arătat. Și după aceea plângea pentru oamenii care prin slujirea idolească Îl mâniaseră pe Dumnezeu. Atunci un singur lucru i-a spus Acesta: *Ți-ai rupt hainele tale și ai plâns înaintea Mea, și Eu te-am auzit*⁵... Ia aminte: lăsând deoparte și uitând, parcă, toate faptele lui bune, doar lacrimile lui le pomește și pentru acestea l-a ascultat, atâta Îi sunt

¹ *Isaia* 58, 5.

² *Psalmi* 108, 7.

³ *I Corinteni* 13, 3.

⁴ *Psalmi* 50, 19.

⁵ *IV Împărați* 22, 19.

de plăcute! Cugetând la aceasta, Sfântul Theodorit a zis: „Atât sunt de folositoare frângerea inimii și lacrimile celor care le-au dobândit!”

În *Cântarea cântărilor*, cea cu osârdie pentru Hristos, zugrăvind toate mădularele Celui iubit și asemuind capul Lui aurului, obrajii – unor potire cu arome, gura – cu niște crini izvorători de smirnă, despre ochi spune: *Ochii Lui – ca porumbețele peste curgeri de ape*¹.

Nu fără de taină asemuie ochii Lui ochilor de porumbețe, fiindcă despre porumbeii din Palestina se spune că le place să locuiască deasupra apelor și să își desfăteze ochii cu curgerile lor. Și dacă ochii lui Hristos se aseamănă celor de porumbețe, să știi că și Lui Îi place să veselească ochii Săi cu curgerile de ape – cu curgerile acelea de care pomenește David: *Izvoare de apă au vărsat ochii mei, că legea Ta n-am păzit*².

Spre lacrimile celor ce se pocăiesc cu adevărat voiește Hristos să caute pururea – nu în deșert a zis prorocul: *Pus-ai lacrimile mele înaintea Ta*³.

Unii se bucură să privească la aur, alții – la frumusețea chipurilor, alții – la mâncare și băutură îndulcitoare, pe când Hristos – la lacrimile oamenilor ce plâng pentru păcate. *Bucurie se face îngerilor lui Dumnezeu și pentru un singur păcătos*

¹ *Cântarea cântărilor* 5, 12.

² *Psalmi* 118, 136.

³ *Psalmi* 55, 9.

ce se pocăiește¹. Cu atât mai mult se face bucurie Făcătorului, Care pentru păcătoși cerurile a plecat, S-a pogorât pe pământ și a pătimit: *Hristos, încă fiind noi neputincioși, la vreme sorocită a murit pentru necinstitori*².

Drept aceea, să plângem pentru răul săvârșit de noi, ca și pe Domnul, Care ne privește, să-L veselim, și întinăciunea păcatelor s-o spălăm, și bucuriei veșnice – după plâns – să ne învrednicim.

Adaos

„Din ploaie cresc semințele, din rouă – floarea zisă «margaretă», iar din plâns crește bucuria: celor ce plâng aici, aceasta le e în cer învistierită”

Lângă lavra Sfântului Sava, de cealaltă parte a pârâului ce curge lângă lavră spre răsărit, își avea chilia marele bătrân Anthim, de neam din Vithania. Acesta a petrecut în ea fără să iasă timp de treizeci de ani, în rugăciuni și în lacrimi multe. Înainte de sfârșitul său, cuviosul a căzut într-o neputință și zăcea pe patul de boală.

Văzutu-l-a părintele Sava așa îmbătrânit și zăcând întru neputință, și a voit a-l lua în mănăstire, ca să-i slujească lui frații – însă bătrânul l-a rugat să-l lase a se săvârși acolo unde s-a sălăș-

¹ Luca 15, 10.

² Romani 5, 6.

luit dintru început. Și a fost lăsat bolnavul în chilia sa.

Într-una din nopți s-a sculat părintele Sava înaintea cântării celei de dimineață, auzind oarecare glasuri de cântare preaminunată. El a cugetat că în biserică, pesemne, se cântă de acum utrenia, și s-a mirat întru sine cum de paracliserul nu a venit, după obicei, să ia binecuvântare și cum de se cântă fără binecuvântarea lui utrenia. Mergând îndată în biserică, a găsit ușile încuiate și s-a întors, nedumerindu-se ce înseamnă glasurile auzite.

Și a auzit iarăși aceleași glasuri, care cântau cu toată dulceața – și cântau următoarele: *Trece-voi în loc de cort minunat, până la casa lui Dumnezeu, cu sunet de bucurie și de mărturisire al glasului ce prăznuiește*¹.

Când a priceput de unde ies glasurile cele minunate – și anume dinspre chilia fericitului Anthim, atunci a înțeles că acesta s-a mutat la cele veșnice.

Atunci a deșteptat îndată obștea și, luând pe unii dintre frați, a mers cu tămâie și lumânări la chilia bătrânului, de unde încă se mai auzea cântarea îngerilor ce se urcau la cer cu sufletul cuviosului și se revărsa cerească lumină cu bună-mireamă de negrăit.

¹ Psalmi 41, 5.

Intrând, au aflat trupul mort al sfântului, cald încă. Sufletul lui plecase însă la Domnul, însoțit de cântare îngerească.

Cu evlavie dându-i sărutarea cea de pe urmă și făcând cântarea cea cuviincioasă, cinstitele lui moaște le-au îngropat.

Astfel, bătrânului i s-au prefăcut ostenele în odihnă, iar lacrimile în bucurie.